

Cetky kolem dokola,
pro děti jen humoresky,
po zarostlém chodníčku
v dřevěných šestnáctinách
zakletí osmin,
skotačení zaměřená
zbytkem nočních lamp
slabě vystínované
slibné generace
v sítích uvízly:
modelky nalíčené
z rána na postelích,
vodou odnesený
turek z Ameriky,
unavené tahy
stárnoucího štětce,
víno ženy *burana*,
roztoužená
Carmina
vrací se do žakovský lavic
sešívat a přešívat
slovo,
hudbu,
pohyb,
cit,
dečku vyšít
na stůl položit.

Cé je Cé
a kdo by to chtěl jinak.

volant jedná

v kružnicích,
komedianti protahují grimasy
a i jejich cesty bloudí
po tvém čele,
střední tóny
nejvíc v celle
a ty vždy bloudíš vůči touze
jenže tohle není touha,
ale vojenská povinnost,
druhá šance.

dívka krouží,
žena vykašlává,
kloktáme pořád
stejně léky,
zvracíme pořád stejný hnus
a naše troufalost
nedůvěřivě pozvedá konečnost
jak činky nad hlavu,
bez želez
a bez okolích
novodurem proudíme.

medvěd obručí proskakuje
a všichni si tleskáme
do kapsiček,
obětujeme
cizí vzlet
za vlastní
možnosti nepoznané,
na dně Mussorskij,
jako všichni hudebníci,
alkohol a smrt.

už je to tu,
ach pardon,
napadaly ženské vlasy na verše
a pro tenhle obkročný rým
ztrácí sílu z úst můj -ým
a já s ním
teď pro jiný oheň,
chlupatý
a měkký jak plastelína,
tělo do peřin padá
a ráno
z hrobu vstává,
program je přerušen,
výluka lidskosti
jak druhá tráva,
jak listí
z verandy na zápraží
napadaly ženy,
eště a znova
hrany ženoucí mě v boha
lásky všeho,
cokoliv fertig
i má domovina,
do dokončeného obrazu
mé blouznění v obratu,
už plísni obrůstá
ve své vlastní kompozici,
derniéra.

v mlhách
poslední výstup,
s úvodem
u stolku šachy hraji,
co dá a co ne

dohromady
honem na stůl
hází vstupní čas Áčky
a glóbus zrychlil
točí vše,
my flákáme se
slepci světlem utápkání,
prázdné ruce evoluce
definitivně v pádu ze závitu
vysušení,
centrovaná beznaděj
po kapkách
ze vzpomínek slisovaná
pružná a pevná
přímka novoduru,
definitivně procvičení
v etudách a stupnicích
od smrti zas
k narození.

*Cé je Cé
a kdo by to chtěl jinak.*

jen řekni,
řekni mi co chceš
!,
radši slyším falešně
než abych tak zpíval,
jen řekněte,
dámy a pánové,
napořád představujeme se
v jistotě neplavců
ponořených do modré planety
jednání sedmdesáti procent,

fanoušci zpomalili výrobu nadšení
i oni rozhodují
o potřebách a snech,
- vešky se koulí
jejich hladovou boulí-,
tak řekněte,
dámy a pánové,
zůstane tahle naše milá
pod Labem schovaná,
nebo pod ni dáme rakev?